

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 92

10 II

TUẦN LỄ TỪ 18-12
ĐẾN 25-12-1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VÕ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÔI 24.901 — 93.801

Wasm
DS 531
C94 ++

#92
Dec. 18, '69

Minh xác về bức hí họa trên Con Ong số 91

Nguyễn Văn Minh
«Chủ tiệm»

Trước hết chúng tôi xin cảm ơn ba đồng nghiệp Thời Đại Mới, Tiếng Nói Dân Tộc và Đồng Nai đã giúp chúng tôi cơ hội và vinh dự để giải thích ý nghĩa của bức hí họa đăng trên trang 1 tuần báo Con Ong phát hành ngày 11-12-69.

Lời giải thích của chúng tôi nhằm mục đích gây thông cảm với các đồng nghiệp, chấm dứt những hiểu lầm đáng tiếc và tránh ảnh hưởng gây chuyện bất lợi cho tình thân đoàn kết quốc gia (như đồng nghiệp TNDT nhân xét).

Bức hí họa nêu trên không

hề có chủ ý bêu xấu hay nhạo báng bất cứ một tập thể nào vì lẽ đường lối căn bản của báo Con Ong là luôn luôn tránh các hành động mâu thuẫn trong hàng ngũ quốc gia.

Chúng tôi cũng xin xác nhận thêm rằng từ trước đến nay, chúng tôi luôn luôn giữ mối cảm tình và sự thông cảm của các đồng nghiệp anh em, đặc biệt là các Anh Nguyễn Kiên Giang, Lý Quý Chung, Huỳnh thành Vị...

Tình thân thông cảm của các đồng nghiệp nêu trên đã giúp chúng tôi tránh được rất nhiều hiểu lầm từ trước đến nay.

Bức hí họa thực sự chỉ nhằm trả lời một mình ông đã có thái độ không mấy tốt đẹp với đồng bào di cư qua «Mục Tin Vịt» đăng trên báo Tin Sáng, dưới mẩu xét có hàng chữ: «Cơ quan Tranh đấu Mặt Xã Hội Mới» trong đó, tờ Tin Sáng đã đặt ra một bài hát gái Bắc Kỳ dít có cọng rau mướt

«Cái nhà Ông này», trên bức hí họa chính là tác giả của bài về.

Chúng tôi nghĩ rằng giải thích như trên là đủ rồi, và hy vọng những sự hiểu lầm có thể chấm dứt.

Chúng tôi không thể quên ơn mà bồi xâu nhạo báng những người đã thương yêu đùm bọc mình, đến nỗi quên cả tình nghĩa đồng bào.

Chúng tôi mong mỗi dư luận không vì một cá nhân xấu mà hiểu lầm những người luôn luôn nghĩ tốt, nghĩ đẹp về cả một tập thể. Chúng tôi cũng xin các đồng nghiệp anh em hiểu rằng chúng tôi không bao giờ chủ trương gây kỳ thị Nam Bắc hay khiêu khích đồng bào ruột thịt. Đó là công việc của bọn tôi tớ ngoại bang và bọn phủ thủy chính trị không thể là tuần báo Con Ong.

VẤN ĐỀ CỦA CHÚNG TA

Tuần lễ này, CON ONG thấy cần phải bàn đến hai vấn đề thời sự dường như không được mấy người chú ý nhưng thực ra, có ảnh hưởng rất quan trọng tới đời sống của chúng ta trong thời gian sắp tới.

Những vấn đề được CO đề cập ở mục này hôm nay không phải là chuyện «lực lượng đứng giữa» đang được bàn tán ồn ào hoặc giả thuyết sẽ trung lập Đông Dương theo đề nghị cũ rích của Tướng De Gaulle. Hiện tình, theo như chúng tôi nghĩ và thấy, chưa phải là lúc quân dân ta chịu trung lập. Nhóm người tự xưng là «đứng ở giữa» họ hào thành lập một lực lượng gọi là thứ ba ấy không có thực lực không có hậu thuẫn. Những kẻ chủ trương đứng giữa và tự nhận mình đứng giữa ấy thực sự chỉ là một số người không có chỗ ngồi và không có cả chỗ đứng trong hàng ngũ chống Cộng. Điềm qua vài người có tiếng nhất trong nhóm đó, ta thấy mặt mũi họ không có gì đáng gọi là mới lạ, đáng kính nể và tin tưởng. Họ là những người đã từng nắm chính quyền, nhưng vì bất tài, vì trí, dũng, mưu... cả ba yếu tố để có thể nắm vững được chính quyền lâu dài, họ đều thiếu, nên họ đã bị đào thải, bị bỏ rơi. Sẽ không ai tin họ, không tin nên không theo và họ sẽ không bao giờ tìm được một đất đứng khác hơn cái thế lạc lõng, bơ vơ của họ hiện tại.

Vấn đề chúng tôi muốn nói tới hôm nay là hai vấn đề.

— Chánh phủ Hoa kỳ dự định bỏ hẳn chế độ thi hành quân dịch bắt buộc để thay thế bằng một đạo quân chuyên nghiệp ở Hoa kỳ. Thay thế quân Mỹ ở ngoại quốc bằng toàn binh sĩ tình nguyện.

— Những tin loan về kế hoạch đang được đề nghị và nghiên cứu: Giải ngũ 150.000 chủ lực quân, đem 250.000 nghĩa quân về đóng tại những xã ấy.

Vấn đề trên là vấn đề riêng của Hoa kỳ nhưng có ảnh hưởng không nhỏ đến VN, vì nếu chính sách mới được áp dụng mau chóng, những binh sĩ Mỹ hiện có mặt ở VN sẽ được thay thế bằng những binh sĩ tình nguyện. Khi đã tình nguyện đi lính và tình nguyện đi chiến đấu, phong trào phản chiến và biểu tình đòi cho con em trở về Hoa kỳ sẽ không còn lý do gì tồn tại nữa. Với những đội quân tình nguyện, chánh phủ Hoa Kỳ sẽ có thể duy trì sự có mặt của quân đội Mỹ ở VN, hoặc ở bất cứ phần đất nào trên thế giới bị CS đe dọa xâm lăng mà không phải bận tâm vì binh sĩ phản chiến hoặc vì thân nhân binh sĩ đòi con em họ trở về.

Và khi quân đội Hoa kỳ còn có mặt ở VN, dù ít hơn bây giờ nhiều, việc trung lập hóa VN không thể thực hiện được.

Vấn đề thứ hai là một vấn đề riêng của chúng ta.

Cách đây chừng một tháng, T.T Nguyễn Văn Thiệu, trong một cuộc nói chuyện với một số dân biểu, đã nói rằng: trong thời gian tới, có thể sẽ cho giải ngũ một số binh sĩ chủ lực và cũng có thể nửa số công chức hiện nay sẽ được giải nhiệm.

Và trên các báo xuất bản ngày 13-12-69 một tin vẫn dưới đây đã được loan:

SAIGON (12-12).— Một số Dân Biểu và Nghị sĩ sau khi nghiên cứu về Ngân Sách Quốc Phòng năm 1970' đồng thời cùng sau những cuộc thảo luận về sách lược Quốc phòng hiện tại, đã đưa ra một nhận xét chung như sau:

1. Sách lược Quốc phòng của ta chưa đáp ứng đúng với nhu cầu, nên công cuộc chống Cộng đã kéo dài quá nhiều năm và mặc dù đã được hỗ trợ mạnh mẽ của một nửa triệu quân đồng minh ta vẫn chưa chiến thắng được C.S

2. Ngân sách Quốc phòng mỗi ngày một gia tăng trong khi sản xuất mỗi ngày một sút kém, làm khó mọi người trên trận tuyến kinh tế, tài chánh nghĩ rằng khó có thể tránh được một sự suy sụp, nếu không có ngay một biện pháp hữu hiệu tăng thu, giảm chi để quân bình ngân sách

Vậy điều cần yếu lúc này là phải nhân dân hóa quân đội, và quân đội hóa nhân dân, Nghĩa quân xã ấp nào đóng tại xã ấp đó phối hợp với nhân dân tự vệ vừa giữ xóm giữ làng vừa có thể canh tác thêm, Đồng thời phải cải tiến tinh thần quân đội, nên cho giải ngũ chừng 150 ngàn người ưu tiên cho lính già, bệnh, ở quân đội lâu năm, và bù vào đó sẽ gọi thêm chừng 50 ngàn tân binh quân dịch. Điều có lợi là ta thêm 50.000 lính trẻ, và ta có 100000 lính già đủ kinh nghiệm, khi về với dân sẽ đem kinh nghiệm đó chống giặc tại địa phương

Về việc tiết giảm ngân sách Quốc phòng nhiều Nghị sĩ, dân biểu cho rằng sự cắt giảm trên cho 200 ngàn nghĩa quân đóng ở xã ấp vừa cây vừa giữ an ninh không phải trả lương, giải ngũ 100.000 chủ lực quân và không phải trả lương 100.000 người này cũng sẽ vừa canh tác mưu sinh vừa giữ làng xóm, ta có thể giảm 1/2 ngân sách quốc phòng ước lượng 13 tỷ.

Nhận định trên người ta tiên đoán rằng T.V sẽ cắt giảm khá nhiều về ngân sách Q.P tài khóa 1970.

Như vậy có nghĩa TT Thiệu đã không nói dối mà nói khi ông loan trước rằng có thể sẽ có chuyện trở về đời sống thường dân, bớt trong số lượng một số binh sĩ và công chức. Chúng tôi nhận định rằng với sự tiết giảm ngân sách ngoại viện hiện nay của Hoa Kỳ, với chủ trương không dài thọ chiến tranh VN như trước nữa, chính quyền ta phải tính chuyện tự lực cánh sinh, tự tìm lấy tiền để nuôi quân nuôi công chức với mục đích duy trì sức mạnh quân sự mà chúng ta đang có. Để có tiền, chánh phủ phải lấy tiền của dân. Do đó phải dùng đến biện pháp tăng thuế.

Nhưng, tăng thuế và giảm chi cũng vẫn chưa đủ tiền để duy trì mãi một lực lượng quân sự mạnh như hiện nay. Trước tình trạng nan giải đó, chúng tôi thấy rằng việc cho giải ngũ bớt một số quân và cho ra khỏi số lượng một số công chức là việc cần làm. Tuy có nguy hiểm đẩy xong vẫn phải làm. Nhưng cũng phải xét đến tình trạng sinh hoạt của số quân nhân và công chức trở về với đời sống thường dân ấy. Họ chỉ có thể sống được nếu đất nước thanh bình, không còn được lãnh lương hàng tháng của chánh phủ nữa, họ sẽ tản về những vùng quê và miền Nam phong phú, phì nhiêu nhiều thổ sản, họ sẽ không khó với điều kiện là miền quê được an ninh, đời sống của họ và vợ con họ không bị đe dọa.

Giải quân nhưng phải tạo được an ninh... Đó là vấn đề mà chúng ta cần làm và phải làm cho bằng được nếu chúng ta không muốn đất nước này rơi vào tay Cộng Sản.

Bốc mả

CẢ PHẠNG

LÍNH ĐI ĐẦU

Cả Phạng đang sửa soạn mai và quốc đề «nói chuyện» tiếp theo về cái gọi là «Gia Định Quốc» thì có 2 vụ lù lù đưa tới. Cui qua Cả Phạng đã thấy nóng hừng hực như người lên cơn sốt và quyết tâm bốc các vụ này ngay lập tức.

Vụ thứ nhất là một tên Mèo khốn nạn (đại diện cho những tên sâu Mèo khốn nạn đang ở trên đất nước này) cùng với một lũ người VN khốn nạn (đại diện cho những kẻ khốn nạn đang làm ung độc đất nước này). Nội vụ xảy ra như sau:

Nguyên ông Đỗ Thanh Sự (ngụ tại 182/23/1 Trương Minh Ký Gia Định) có đứa cháu gái tên là Trương thị Lộc (15 tuổi, bán báo) bị xe Mỹ đụng lúc 6g sáng ngày 18-11 tại góc đường Công Lý Nguyễn Huỳnh Đức. Chiếc Jeep này mang số 153.645 do quân nhân Mỹ tên là Querton thuộc phòng Quân Cảnh bộ TTM (APO 96222) lái. Em Lộc bị nghiền nát cả chân mặt, gãy tay mặt và rụng hết hàm răng trên. Đến 6g30 thì ông Sự mới hay tin chạy ra đến nơi. Nạn nhân vẫn bị bỏ mặc nằm đó và người Mèo kia thì lủi xe vào cây xăng... ngồi nghỉ. Tay đứt ruột ruột, ông Sự gọi điện thoại tới ty Cảnh Sát Tân Bình để cấp báo xin đến làm biên bản và đưa nạn nhân đi bệnh viện. Nhưng sau 4 lần gọi, chờ đến 7g mà không thấy Cảnh Sát tới ông Sự đành mượn xe Lam chở cháu gái đi.

Từ quận Cảnh Sát Tân Bình đến ngã tư Công Lý Nguyễn Huỳnh Đức có bao xa mà Cảnh sát Tân Bình chậm quá vậy? Tại vì buổi sáng hôm đó «thiếu xe» nên các vị bạn dân này phải... đi bộ hay là tại vì bớt hôm đó... thiếu lính bởi vì sáng đây chưa đánh răng rửa mặt. Các vị này đã vì hăng say phục vụ mà phóng vội đi «kiểm soát» các xe lam?

BẢO VỆ CHỦ THỌ

Ô. Sự lại kể tiếp rằng sau khi ông «khuân» đứa cháu khốn khổ khốn nạn đang là đồng máu và đồng thịt lên xe thì có một xe tuần tiễu đi tới. Xe này đến... coi một tý rồi đi luôn. Chiếc quân xa Mèo thấy thế cũng «gút bái» báo hại khi ông Sự về đến nơi thì mọi sự lại đều như thường lệ nghĩa là ngựa xe như nước áo quần như nêm.

Đến 8g 30 thì có Trung sĩ Quân Cảnh tư pháp Thọ lệnh khệnh đến nơi điều «cha». Còn gì đầu nữa mà «cha» với hỏi! Thế là ông Thọ đành đi về, chiều hôm đó lấy lời khai của mẹ nạn nhân và báo cho biết là sẽ lấy lời khai của quân nhân Mèo nọ. 3 ngày sau ông Sự đến để QC lấy lời khai, QC Thọ cho hay là sẽ đến bệnh viện lấy lời khai của em Lộc. Nhưng sau 3 lần hứa, đến ngày 8-12 nghĩa là cả 20 ngày sau ông Thọ vẫn... ngại đi (có lẽ phải bảo vệ chủ «Thọ» nên e ra đường bị đụng xe).

ĐỀ NGHỊ RÚT QUÂN

Em Lộc đã bị cưa chân, bó bột tay. Nhà nghèo, ông Sự hết tiền chữa thuốc nên đành nuốt nhục tới phòng Q.C. Mỹ ở TTM để tìm viên tài xế Querton mà... năn nỉ.

Viên Mèo này bảo thẳng vào mặt ông Sự là có dụng chết thì đã có chính phủ bồi thường.

Ông Sự quên kể chonhà báo nghe là Querton báo «hình phủ Mỹ hay chính phủ Việt». Do đó Cả Phạng đành gõ cửa cả 2 chính phủ, nhờ các ngài mau tay mau cẳng hộ đề nạn nhân còn có tiền thuốc thang.

Cái chuyện Mỹ qua đây giúp VNCH đánh CS vì chính nghĩa Quốc gia thì cả thế giới biết nhưng cái chuyện lính Mèo một số quá thiếu giáo dục thì cũng cả nước này biết. Có lần, trên đường Hai Bà Trưng, giữa chốn «phố phường chật chội người đông đúc», mấy bố Mèo mất dạy đã vừa ngồi trên xe vừa cầm chổi... quét xuống đầu người đi xe 2 bánh rồi cười hô hô. Báo hại có nạn nhân bị tụi chó đẻ này quét tung cả nón và bị té lăn kèn.

Xin Chính phủ Mỹ nếu có rút quân thì đề nghị rút cái quân vô lại này về trước. Có như thế thì mới tỏ được cái tinh thần nghĩa hiệp của giòng họ nhà chú Sam.

NHÀ NƯỚC NÊN COI LẠI

Cái chuyện một số lính Mèo không «thương» dân Việt thiết tưởng cũng chẳng có gì đáng... chú ý lắm bởi vì chính Mèo với Mèo mà còn lộn xộn với nhau hoài, ăn phở tái nhau hoài huống chi là Mèo với Việt: Điều đáng «tởm» nhất là một số công bộc của dân đã không làm tròn nhiệm vụ khi được dân nhờ cậy đến, Nhiều người đã không

nghĩ đó là bòn phần mà cho rằng đó là một việc làm thì ân bố đức, do đó, một ngàn lần nói đến chuyện cách mạng một vạn lần nói đến chuyện cải tạo hay là cải tổ mà công bộc của dân vẫn là «ông bố» của dân thì tất cả đều vô nghĩa

Cả Phụng tôi không dám nói đến chuyện chính trị mà chỉ đưa ra một sự kiện, chính vì cái sự kiện đó đang làm ung thối cả quốc gia, nhà nước nên coi lại một tý xem sao!

VAN XIN BỌN ĂN CẤP

Vụ thứ hai mà Cả Phụng mần thật hôm nay là... mấy thằng ăn cắp xe gắn máy. Nè tụi ăn cắp xe ta biết rằng các người tài lắm. Xe dù khóa thế nào và khóa kiểu nào thì khi các người muốn là vẫn được. Ta có thằng bạn xe nó khóa tới 8 chiếc, vậy mà khi người anh em có lòng chiều cổ tới thì cả 8 cái khóa đều như có một bàn tay mầu lạ rờ vào, bật tung ra tất cả. Tên bạn ta sau đó tới nhặt cả 8 cái khóa đem về làm kỷ niệm. Bọn ăn cắp xe hơi, ta phục các người sát đất về cái tài mở khóa nhưng ta đui phục các người về cái mục tiêu các người nhắm vào. Nếu các người có giỏi, cứ việc tìm khóa cửa tụi nhà giàu mà mở hoặc mà cứ nhè xe hơi mà thôi, thôi xe gắn máy đui anh hùng tí nào cả, chỉ được xếp vào câu chó cắn áo rách mà thôi, đui có gì gọi là giang hồ hảo hán cả. Chó cắn áo rách thì bần quố, nếu các người còn là người, ta kể cho các người nghe chuyện «công quả» của họ hàng nhà các người ra đây xem các người có cảm được nước mắt không?

Nè bọn ăn cắp xe, ngày 7-12, hồi 10g, các người đã thoi một chiếc Honda C50 tại đường Phạm Ngũ Lão. Chiếc xe ấy của ai các người biết không? Chắc các người đui cần biết tới nhưng ta có bòn phần phải nói cho các người biết, xe đó là của một thương phế binh mượn của người khác «đi một tý». Người thương phế binh này nghèo khổ lố đit ra, lương tháng thời buổi thuế kiem ước này chỉ có 7000đ mà phải nuôi gia đình tới 9 mạng. Khai mất chiếc xe, nạn nhân đã đứng khóc sướt mướt. Ông ta đã nghĩ tới cái chết để chạy trốn số nợ 70:000đ mua xe khác đền cho người ta, đào đâu ra đê mà sống? Nhưng nghĩ đến con đại và bố già, nạn nhân của các người đành phải sống. Thế rồi sau đó chuyện gì xảy ra trong cái gia đình đáng thương ấy các người có biết không? Gia đình nhà đó đã đập lộn nhau cả hàng chục lần và có lần tình nghĩa vợ chồng suýt xảy cảnh «anh đi đường anh tôi đường tôi, tình nghĩa đôi ta có thể thôi» chỉ bị đòi nợ chiếc xế.

Nạn nhân của các người đang chờ Con Ong kêu gọi lòng từ thiện của bạn đọc bốn phương bố thí cho một việc làm thêm như đánh máy chữ, lái xe v.v. để trả nợ cho các người. Nạn nhân cũng nhờ ta kêu gọi các người nên... hồi chánh, thương xót cho một thương phế binh nghèo nặng nợ gia đình mà cho «con người ta» chuộc rở lại. Các người thử làm một việc thiện trong đời đi, Cả Phụng ta sẽ không ngưng lời mà... nâng bị các người ngay. Nâng bị một

thằng ăn cắp xe hoàn lương có gì là xấu hổ? Ông cơ tăng bị nhà nước đui mà sợ nhục, Cả đời ta chỉ biết chữ chứ chưa biết nâng bị ai, các người ráng làm cho ta «được» nâng bị một chuyến. Bọn anh hùng hời, các người nghe lấy đây, xe của nạn nhân số sườn 054.947, số máy 336137. Các người hãy đem chiếc xe đó lại tòa soạn Con Ong để ta trao trả cho chủ hồ của nó mau lên đi. Chủ hồ của nó, người thương phế binh khổ khổ kia chắc là mừng như thấy bố sống lại khi được các người ban ơn.

Nè bọn ăn cắp xe, ta cũng bị các người thoi mất chiếc xế C50 ngày 27-11 tại Trung Chánh. Xế của ta số máy 317110, số sườn 036529. Ta đau lắm, thà rằng các người thiến mẹ nó «cậu chó» của ta thì ta cũng chưa đui đến độ phải đi vay nợ mua xe khác. Nhưng ta đui xin cho ta, ta vì thông cảm với người thương phế binh nợ, hết lời van xin hộ ông ta..

Này ông thương phế binh, liên lạc với tên chủ nhiệm Minh võ của ta luôn nhé. Hân muốn tặng ông tý tiền cơm đấy, riêng ta, đui đang đui thấy mẹ, ta cũng xin tặng ông một xin gọi là chia buồn mí nhau. Ta gửi Minh võ rồi, ông lại mà lấy.

Cả Phụng không dám viết bài khác chen vào đây. Số báo này mục Bức Mả dành riêng cho bọn vô lại, Cả vô lại Méo lẫn vô lại Việt.

Lục xì

VẠN TỐC MAI

KHÔNG ĂN CÁI GIẢI GI

Một người bạn hỏi Vạn này:

— Anh chống tướng Dương văn Minh có được ăn cái giải gì không?

Vạn này ngạc nhiên:

— Sao lại cần có giải?

Người bạn nói:

Ở cái thời buổi hôm nay, chống một người đối lập vẫn mang tiếng ăn giải. Tôi thấy anh chống hai Tướng Dương văn Minh, Trần văn Đôn, lấy làm lo ngại cho anh. Nếu chống mà được ăn giải thì anh mang tiếng bôi bết, ngược lại, anh sa vào cái thế múa vô không công.

Vạn tốc Mai cười:

— Ở báo Con Ong nó lạ lắm. Chống loạn và khen loạn. Chống thiên hạ và chống lẫn nhau. Khi hết chuyện lời nhau ra mà chống. Hóa cho nên chống mà là không chống. Vậy anh chẳng nên đề ý chuyện chống hay khen trên báo Con Ong. Hãy chịu khó coi Con Ong là sân khấu có nhiều thắng hề nói năng nhảm nhí. Và chó tướng ahững thắng hề đủ khả năng khuynh đảo một vấn đề gì. Con Ong chống Tướng Minh, Tướng Đôn là khen hai ông ấy. Khen cái đức chịu... đối lập của hai ông. Nhưng thôi nếu anh lo ngại cá nhân tôi và Con Ong mang tiếng bôi bết thì, kể từ hôm nay, tôi «đứng giữa» và «Đứng giữa» hai Tướng Minh — Đôn và Tổng Thống. Chắc sự «đứng giữa» hắng của quý vị kể trên. Như thế mang tiếng khốn nạn chắc để ăn ngủ hơn. Ý anh thế nào?

Người bạn đáp:

— Ý tôi, các anh chỉ nên chống Cộng Sản và làm hề vô tội vạ. Đừng bao giờ xía mồm vào chuyện gì có thể làm người ta ngờ nhận các anh là tôi tớ Chính quyền hay một đoàn thể, một cá nhân nào.

Thấy người bạn từ tể, Vạn này lấy làm thấm thía lời khuyên. Kể từ nay, Vạn này không xía mồm vào chuyện lớn nữa. Xin được «ĐỪNG GIỮA» mọi đối lập tranh chấp giữa những người quốc gia. Trước hết, xin tạ tội với nhĩ vị tướng quân Minh—Đôn rồi đến ông Lý chánh Trung ông Lý Quý Chung, ông Nguyễn văn Trung. Vân vân... Và cả ông Trần ngọc Châu, bà Kiều Mộng Thu.

CÒN MẮC... XIA

Du Thần Chi, số trước, hỏi thăm con về ông phản quốc Trịnh Đình Thảo (ông về này người Việt gốc Tống Khanh, viết rõ gốc gác để tránh bị chụp mũ), bị ông này dọa âm ỹ. Ông ta khoe ông ta còn cái Khiên Xĩa để đỡ đòn và sẽ dùng dùi cui... cóm Mèo đập vỡ sọ những đứa dám động chạm đến ông ta.

Vạn này sợ Xĩa như sợ... hủi. Nhưng vốn là con vô thừa nhận của Nghị Hách, Vạn này cóc cần đời. Bèn chấp ông về Xĩa của ông CS Trịnh Đình Thảo một phen lấy le. Than ôi, người trí thức khoe cái chiến công... cóm Mèo thì Vạn này cũng nên uống thuốc chuột tự tử để khỏi nhục lây. Vậy ông Xĩa lộ can ơ, ông đăng báo nhận mình là Xĩa đi. Vạn này sẽ tự tử ngay, Tiên sư đui nào nói xạo.

RITZ RA RÍT

Ngày 20-12-1969, danh ca Jo Marcel sẽ thực hiện câu «người cây có mộng, thợ hát... có phòng trà». Nghĩa là, Jo Marcel sẽ rời bầu đoàn thể từ, rời giàn âm thanh vĩ đại và âm nhất Giao Chỉ, rời ánh sáng tuyệt diệu, rời Lê Thu bắt hủ sang phòng trà Ritz ở 203 Trần Hưng Đạo Saigon Queen Bee trả lại cho chủ tỷ phú của nó. Sang Ritz, giang sơn riêng của Jo Marcel, Jo sẽ kiểm đồng nào sào đồng ấy, không còn bị bắt bớ, ăn chặn... phần trăm, Anh ta sẽ có dư tiền phụng sự nghệ thuật như mời nhiều danh ca sáng giá cộng tác. Đặc biệt ở Ritz, Jo Marcel chơi ngông bằng cách nếu khách mộ điệu nhạc đến thưởng thức có xế khách khỏi lo chỗ đậu xế. Đã có trường ban nghị lễ Nguyễn Long, chỉ huy ba ông «đại sứ» tiếp đón xế của khách, tìm chỗ đậu lau chùi xế mà khách khỏi mất đồng nào.

Ở Ritz, Lê Thu vẫn hát độc quyền với giàn nhạc trữ danh Jo Marcel, Ngôn ngữ Giao Chỉ có hai tiếng Ra Rít không một thứ tiếng nào trên thế giới dịch được. Từ Phòng trà Ritz của Jo Marcel. Vậy, bạn đọc thân mến muốn quên nỗi sầu kiem ước, đừng đi xi-nê-ma làm gì vì phim đạo này dở mà vé lại đắt, hãy đến Ritz nghe Lê Thu «rót mật cho đời», nghe Lê Thu bắt đá nhò lệ, nghe Lê Thu «ngậm ngùi»; nghe Jo Marcel «Mộng dưới hoa» trước hết, bạn sẽ có một định nghĩa về Ra Rít (đọc là da dít hay uốn lười càng tốt), sau hết, bạn còn được Phương Hồng Hạnh ru ngủ bằng tiếng hát học trò. Và vân vân. Ra rít là Ritz, và Ritz là phòng trà âm cúng, nơi có những danh ca điêu luyện, hát truyền cảm ra rít! Ritz ra rít, Ra rít là Ritz

VẠN TỐC MAI

(Con vô thừa nhận của nghị Hách)

PHƯƠNG DUNG VÀ DUY SINH LÀM THỢ SỬA XE HƠI

Tòa Soạn Con Ong vừa nhận được tin Phương Dung và Duy Sinh thành lập công ty sửa xe hơi cấp thời lấy tên UDE. Bạn đọc Con Ong có xe từ nay sẽ khỏi lo âu khi xe của bạn bị nghẹt mũi hay bẻ bụng... năm đường bạn chỉ việc kêu cho số điện thoại: 24.305 hoặc 90.334 là có thợ tới sửa chữa liền bất kể ngày đêm. Nếu không được vừa lòng bạn cứ việc rêu ký giả Duy Sinh và nữ Ca Sĩ Phương Dung mà mắng mỏ.

TỪ NỖI OAN CỦA ĐẶNG SĨ...

Sau ngày 1-11-1963, cái luồng công phần chế độ cũ thoi vào công giáo. Và người công giáo Đặng Sĩ biến thành vật tể thần... cách mạng để thỏa mãn lòng tự kiêu

của những người nhận mình có công đầu.

Thiếu tá Đặng Sĩ, phó tá trưởng nội an Huế, một vợ, sáu con và rất nhiều huy chương anh dũng, bị đui ra tòa án về tội Cho Xe Tăng Xích Sắt Nghiến Nát Đồng Bào Phật Tử Huế.

Đặng Sĩ, kẻ hăm oan không được sót sa mạng một trọng tội. Nhưng Trung tá Nguyễn văn Đức, ngời gh... tổ việ hời đó, đã minh oan cho Đặng Sĩ. Ông nhân... Không Có Xe Tăng Xích Sắt Nghiến Nát Phật Tử Huế mà Chỉ Có Cơ Giới Xa Bánh Cao Su. Và những nạn nhân Phật Tử ở Huế. Chết vì sự ép của chất nổ. Tuy nhiên, Đặng Sĩ vẫn bị cái án chung thân khổ sai. Ít lâu sau, Đặng Sĩ mới âm thầm rời Côn Đảo.

Đời Đặng Sĩ kể như thân bại danh liệt từ đó. Bây giờ, khi thế sự đã lắng lại, người ta mới hiểu nỗi hăm oan của ông. Hỡi những con vật tể thần khốn nạn trên cõi đời này!

...ĐẾN NỖI OAN CỦA CON ONG

Tuần báo Con Ong đang bị một nỗi oan lớn. Đó là nỗi oan «nhục mạ đồng bào miền Nam», Kiềm diêm lại 90 số báo, Con Ong hành diện nói rằng, đui sống sượng, nhảm nhảm nhưng chưa một lần nào dám xúc phạm đến tập thể người miền Nam.

Có ngu như chó cũng phải hiểu là công việc đê tiện ấy, làm xong thì tềch khỏi xứ ngay hoặc làm xong thì tự tử. Đất này không dung túng những đui nhục mạ đồng bào chúng nó, cho dù đồng bào Miền Nam, Miền Bắc hay Miền Trung.

Vậy mà Con Ong vẫn bị kết án kỳ thị Nam Bắc, khiêu khích đồng bào Miền Nam. Cái lỗi của Con Ong chỉ là lỗi... vô tài của thằng họa sĩ Hím. Nó vẽ ông A lại hóa ra ông B. Thành thử, dư luận quên mất câu «cơ quan tranh đấu cho một xã hội mới» dưới cái măng sét của ông A. Nếu Hím vẽ giống mặt ông A, dư luận sẽ hiểu ông A và cái chủ trương «gái Bắc Kỳ đit có cộng rau mường» của ông ta. Và, chắc chắn, Con Ong sẽ được... khen thay vì bị chửi.

Con Ong bị oan như Đặng Sĩ. Không cho xe tăng xích sắt nghiền nát người mà cứ bị đui rết cái tội giết người. Rồi người chết do sức ép của chất nổ cũng bị... khô sai chung thân. Con Ong hy vọng, không bị làm vật tể thần cho những âm mưu nào đó. Con Ong không to tiếng vụ này. Một mai, dư luận sẽ hiểu Con Ong có ын ý hay không ын ý.

TAYSAI CHO VÀI THỂ LỰC

Một dư luận cho rằng có vài thể lực đứng sau Con Ong. Cho thể là làm... Những thể lực ở đây, từ Đại Đoàn Kết đến Việt Nam Quốc Dân Đảng đui ghét Con Ong như chó. Cạy nhờ gì? Phật giáo Ấn Quang ư? Phật giáo Việt Nam Quốc Tự ư? Khó hiểu thứ ba ư? Tất cả đui bị Con Ong chê bỏ. Con Ong là bọn cô đơn nhất nước. CS thì Quốc Gia ghét. Chính quyền nào khoái cái kiểu đập phá của Con Ong! Nhưng không khoái mà vẫn chấp nhận Con Ong vì miền Nam có tự do.

Vậy có kết tội Con Ong cứ kết đủ mọi thứ tội đui nói Con Ong được các thể lực đứng sau mà nâng Con Ong lên hàng... bất khả xâm phạm! Con Ong sống sượng, nhảm nhảm song hành diện nói rằng Con Ong, chưa ngửa tay xin tiền của bất cứ một chánh phủ nào.

H.V. nhất định họp khoáng đại để bàn chuyện... chó

TIN...TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

Nhờ có một tờ báo chính trị đối lập rất chi là... ra rít

VỤ ĐẠI SỨ VINH THỌ TẶNG TỤ BỪA BÀI BIẾN THÀNH THIÊN ĐIỀU TRA VỀ... DƯƠNG VẬT

SÈ GHỀNH: (Tin thường) Vụ Đại sứ Vinh Thọ tới nay vườn còn sôi nổi. Nhiều điều bí quanh vụ này vừa được phát giác. Đặc biệt là ký giả Trần Tuấn Hải của đồng nghiệp Cấp Tiến đã tìm ra được nhiều chuyện hay lắm, quanh vụ "Đại sứ đã thiếu".

Như trong thiên điều tra của ký giả TTH đăng trên Cấp Tiến số ra ngày 16-12, có một... kỳ kỳ như sau đây:

"Biết đầu lúc 'thiếu' vì sợ đau, sợ lâu lành, nên ông ĐS họ Vinh thay vì phải cắt ngay sợi dây dẫn tinh trùng ăn thông xuống nơi đầu... 'dương vật' (có đóng hoặc kẹp bằng hoàng chà hiệu để làm gì) và sau đó phải cột chặt ở hai đầu ống đó thật chặt, thì ở đây ĐS chỉ yêu cầu Bác sĩ nào đó chỉ cột ngang

ông dẫn tinh trùng thôi, tưởng như vậy, hễ có lỗ dụng chạm với người khác giống là kẻ như vô hại. Nhưng khi ông ĐS họ Vinh 'dụng' cô chiêu đãi ở xứ Hoa Anh Đào, thì quả thật ly kỳ hết chỗ chê. Báo 'chính trị đối lập' có khác,

ra...". Kề ra một vụ 'xi căng đàn' có nhiều tính cách chính trị mà được khai thác thành một loạt bài chuyên nói về 'cái 'đầu dương vật' thì quả thật ly kỳ hết chỗ chê. Báo 'chính trị đối lập' có khác,

Giới chị em ta và 'me mẻo' nhận định: CÓ HAI GIỜNG MÁU: TỐT LẮM CÓ 5,7 GIỜNG MÁU: TỐT HƠN

SÈ GHỀNH: Hôm mới đây, ông Bác sĩ Tổng Trưởng Xã Hội đã tuyên bố với báo chí rằng: "Dân lai có hai giờng máu tốt lắm, có lợi cho Dân tộc". Theo ông BS Tổng Trưởng thì cứ cái đã 'lai căng'

kéo dài độ vài chục năm, bên Anamta một ngày kia sẽ có một 1 giờng máu mới.

Sau khi nghe tin trên, giới 'chị em ta', và giới 'me mẻo' đã lấy làm một sự khích lệ vô cùng.

em đây, vốn toàn là con gái nhà lành, thơm như mít (nguyên si hay không thì không dám bảo đảm), muốn... làm mà chả biết làm thế nào.

Nhưng rồi suy nghĩ mãi, chúng em cũng tìm được một diệu kế. Chúng em đã biểu quyết đưa ra một quyết nghị.

Quyết nghị này có tính cách như một BỐ CÁO của nhóm chúng em. Nguyên văn như dưới đây:

Xét rằng ông BSTT nói đúng quá. Xét rằng người phụ nữ ngày nay cần phải đặt quyền lợi tổ quốc lên trên hết, xét rằng, vì ý thức được trách nhiệm và nghĩa vụ của... dân trẻ tương lai của giống giống chúng em đồng thanh quyết nghị đưa ra bản bố cáo sau đây.

1) Cần tuyên gấp rất nhiều ngoại nhân làm công việc tiếp tay với dân bà tạo dựng một lớp người 'hai giờng máu'.

2) Ứng viên phải: to con, mạnh khỏe, không bệnh tật, tốt tướng và... dai phồng.

3) Phải có y chứng thư xác nhận không mắc bệnh kim đồng hồ chỉ 6g hoài hoài.

4) Thủ lao đáng đồng tiền bát gạo.

5) Hạn thầu đơn: kể từ ngày ra báo cáo này tới... muôn năm.

6) Liên lạc: Tuần báo Con Ong hoặc Bộ Xã Hội.

Đề hướng ứng lời ông BS TT, hai giới trên đã triệu tập một đại hội để thảo luận về vấn đề "Làm sao cho dân Anamta mau mau có một giờng máu mới". Sau nhiều đêm họp huỳnh huých đại hội 'chị em ta' và 'Me mẻo' đã soạn thảo một kế hoạch gọi là 'kế hoạch thi đua sản xuất trẻ con lai căng'.

Đại Hội dự định sẽ đệ trình kế hoạch trên lên Bộ Xã Hội, và yêu cầu Bộ này trình lên thượng cấp, xin nâng kế hoạch trên lên hàng... quốc sách. Bởi vì làm một việc thay đổi máu cho cả dân tộc đâu có phải chuyện thường. Cho vào hàng quốc sách là còn... yếu đấy.

Hình như ông BSTT đã hoan hỉ đón nhận kế hoạch trên và long trọng hứa sẽ đệ trình thượng cấp.

Mai một dân Anamta nhất định sẽ 'hách' lắm. Vì có tới 5,7 giờng máu ở trong người. Chỉ có 2 mà ông BSTT đã khai là 'tốt lắm', nay có tới 5,7 giờng máu thì phải 'tốt nhất' là cái chắc.

CÁO LỖI

Trong số 91, vì sự sơ xuất của ấn công đã sắp lộn Dân Biểu Trần Ngọc Nhuận. Xin thành thật cáo lỗi cùng Ngụi sĩ Trần Ngọc Nhuận.

C.O

□ NHƯNG CHẮC CHẮN LÀ QUÍ ÔNG D.B. SẼ KẾT LẮM.

□ DB ĐI LÃNH LƯƠNG THÌ ĐỒNG, CHỨ ĐI HỌP ĐAU CÓ MẤY KẼ.

SÈ GHỀNH: Theo tin đáng tin cậy thì hình như TV sau khi dọa chơi, đã quyết định không thảo luận về vấn đề 'chó ở HV' nữa. Lý do của sự 'bỏ qua' này không được tiết lộ.

Trong khi chờ đợi cuộc khoáng đại này, một vài DB đã phát biểu lem nhem rồi. Như ông HHT thì tỏ ra khoái lắm Ông bảo được là chó càng sướng. Lời nói ông có vẻ thành thật. Ông không bao giờ tỏ ra khó chịu vì bị người ta ví ông như... chó. Bằng có là một vài tờ báo vẫn tặng ông cái mỹ hiệu... 'chó ăn vụng bột', mà ông có bao giờ nổi sùng đâu. Thái độ như thế có thể gọi là, 'đạt rồi'.

Ông DB Chung, dưới bút hiệu NGT cũng có vẻ đồng ý với ông NHT. Ông HGT bảo rằng làm chó mà biết rửa khi trộm vào nhà, biết cắn khi cần cắn, biết vẫy đuôi khi chủ về và nhất là biết 'măng giề KK' của các chủ con thì là chó đáng khen.

Hồi đi luận về chó đến như thế là nhất rồi. Nếu cứ theo cái 'lý luận' này thì không khéo rồi mai này HV dám biểu quyết một đạo luật 'nhất chó, nhì người' lắm ă.

Nhưng mà dù 'lý luận' thế nào đi chăng nữa thì hiện quý vị DB cũng đang phờ rầu vì cái vụ... chó đó.

Bởi vì mới đây TT Thiệu đã tuyên bố đại ý rằng nếu HV không chịu tổng cổ mấy con chó CS ra thì quân đội và nhân dân sẽ làm. Lời này có thể coi như 'một lời dọa...', đề đấy.. Vì chả đời nào TT Thiệu lại đại gì mà... làm thật nếu làm

thật thì còn gì là Hiến pháp.

Tuy nhiên, dù TT Thiệu chỉ 'dọa chơi', nhưng quý vị DB mà lằng lằng không chịu tìm cách tổng cổ bọn chó CS ra, thì chẳng hóa mặc nhiên tự nhận mình 'dụng' tống CS. Nếu muốn tống đại đi cho được việc... TT, cũng không phải là chuyện dễ, kiếm đâu ra 314 tổng sổng dơ bì giờ? DB tới lãnh lương thì đồng, chứ đi họp thì ít khi đồng lắm.

thuế kiểm soát KT là cái móc gì?

SÈ GHỀNH: Nguồn tin từ ủy ban KT/HV cho biết hình như nhà nước kinh tế đã... âm thầm đưa ra một sắc thuế mới, đánh vào vàng.

Thuế này bí mật lắm, vì có ai được biết cả, trừ các chủ tiệm vàng. Theo tin thì giá một lượng vàng 'đo BKT' ấn định là 14800đ. Nhưng các tiệm vàng đã chỉ bán ra với giá từ 15800 tới 16000đ 1 lượng.

Có ai thắc mắc thì chủ tiệm bảo rằng 14800 là giá chính thức còn số thêm kia là... thuế 100%. Chả biết cái thuế này ở đâu chui ra.

Một DB đã hỏi BKT thì Bộ cũng ngần tởn. Sau đó hỏi ông kiểm soát kinh tế. tức là... cái cơ quan có bona phận biết tất cả những vụ buôn bán gian lận, quá giá chính thức, nhưng ông kiểm soát kinh tế cũng trợn mắt: 'Thế hả? Sao mà không biết'.

Tuy nhiên, theo đồng nghiệp Kép độc của báo TT thì cái thuế đó hình như được đặt tên là 'thuế... Kiểm soát kinh tế'.

Y. K. C. O.

Mấy bữa nay, nghe đồn có một vài đồng nghiệp 'hàng ngày'... chửi nhà Hát Tây ghê quá về cái chuyện nhà Hát Tây 'cắm cửa' một ký giả nghị trường của báo Hòa Bình, đề 'trừng phạt' anh này đã 'trưng thuật sai lạc cuộc đóng cửa bởi C... lên mặt nhau của quý vị kép hát'.

Trong vụ này YKCO không biết ai đúng ai sai, nên chẳng bênh bên nào: Bọn này xin đứng giữa" nhưng "đứng giữa" không có nghĩa là chủ trương phá thối đề... đề 'xây dựng' như mấy ông chính khách đón gió đầu.

YKCO "đứng giữa" song luôn chủ trương xây dựng đứng đắn đưa nào hay thì khen đưa nào dở thì... chửi. Nếu đưa nào 'vừa hay vừa dở', YKCO sẽ vừa khen vừa... đao mà Bó nó lên.

Vậy thì trong cái vụ 'xích

mích" giữa quý vị kép hát nhà Tây và báo Hòa Bình, YKCO có những lời khen chê như sau,

KHEN KÉP HÁT: Tục ngữ tân thời đã có câu: "Nhứt tiền, nhì sư, tam Cha, tứ... Dân Biểu". Đây là DB đứng vào hàng thứ 4, sau tiền, sư và Cha. To làm chứ đâu có phải nhỏ. Mà đã "to" thì phải hách: muốn hách phải có uy quyền. Cho nên việc "cắm cửa" của quý kép hát chính là để bảo vệ uy quyền, và củng cố cái sự hách. Việc làm đó hợp lý, rất đáng khen.

Kề ra, thì "cắm cửa" cũng còn là nhẹ, Lề ra, vì uy tín của nhà hát tây, quý vị kép hát còn phải làm một cái gì ác liệt hơn nữa mới phải. Chẳng hạn như mỗi ông thủ 1 cái gậy tới rình trước cửa báo HB, Hễ thấy "thằng nhà báo nào thò ra là phang cho què. Hành động này trước đây đã được DB Ngô công Đức xử dụng với thằng Hề rồi. Hoặc bắt chức ông Đức (Xem tiếp trang 5)

Kết quả vụ xử thuế Kiệm ước TCPV hay hòa giải

— THEO TCPV, NGHỊ ĐỊNH TĂNG THUẾ KIỂM ƯỚC 1569 BẤT HỢP PHÁP, NHƯNG DÂN VẤN CỨ PHẢI ĐÓNG THUẾ.
— ÔNG VIỆT TẤN XÃ THAY TCPV TUYÊN ÁN : NGHỊ ĐỊNH TĂNG THUẾ KIỂM ƯỚC HỢP HIẾN !

Từ trước đến nay, đã có nhiều lần lập pháp kiện hành pháp trước tối Cao Pháp Viện. Nhưng người dân ít chú ý. Vì huyện Pháp lý thường khô như gạch, chẳng có gì hấp dẫn, và làm người ta mệt óc. Nhưng với vụ kiện liên quan đến thuế kiểm ước, thì dân theo dõi sát. Vì "đồng tiền liên khúc ruột", nên phải để ý xem liệu nghị định tăng thuế kiểm ước có bị bãi bỏ, để khỏi phải đóng thêm thuế không. Nhưng vì vụ kiện kéo dài, và quá lồi thối rắc rối, nên nhiều người theo dõi sát, mà rút cục, chẳng hiểu gì cả. Ngày 13-12, một tài xế taxi phàn nàn với kẻ viết bài này rằng : tôi đã

mua tất cả các báo để xem vụ kiện ra sao, nhưng chẳng hiểu gì cả. Vì thế, Con Ông xin kể lại đây tất cả đầu đuôi câu chuyện về vụ kiện thuế kiểm ước, để bạn đọc trên theo dõi, Con Ông là một tờ báo bán thủ và bạn viết lách ngu nhất nước, mà viết về luật pháp, e sẽ làm bạn mất bạn đọc. Nhưng trong một nước mà mọi người đều lèm nhem biết đầu cái lèm nhem nhất lại chả có giá ? !

Đầu đuôi câu chuyện như sau :

— Ngày 23-10-69, liên bộ Kinh Tế Tài Chánh ký nghị định 1569 tăng thuế kiểm ước trên 1500 loại hàng nhập cảng.

— Sáng 24-10, nghị định này được tung ra, xăng bán theo giá mới gấp đôi giá cũ.

— Theo tinh thần hiến pháp 1-4-1967, việc đặt ra thuế mới hay tăng thuế, phải được quy định bằng một đạo luật. Mà quyền làm luật là quyền của Quốc Hội, chứ không phải quyền của Tổng Trưởng Kinh Tài. Nhưng hành pháp bảo rằng Tổng Trưởng Kinh Tài có quyền tăng thuế kiểm ước, vì điều 4 sắc luật 20/61 ngày 19-12-1961 cho phép Bộ Trưởng Kinh Tế Tài Chánh có quyền điều chỉnh thuế kiểm ước.

Nhưng, những người biết luật (Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm kim Ngọc nhiều lần thú nhận chỉ là một chuyên viên về kinh tế, rất "yếu" về luật pháp) cho rằng sắc luật 20/61 không còn giá trị. Vì TT Diệm đã làm sắc luật này nhờ được Quốc hội đệ nhất cộng hòa ủy quyền cho trong vòng một năm, bằng luật số 13/61 ngày 19-10-1961. Nghĩa là, nhờ được Quốc hội ủy quyền cho, nên TT Diệm mới làm sắc luật 20/61 đặt ra thuế kiểm ước, và lại Ủy quyền cho Bộ Trưởng Kinh Tế tài chánh được quyền điều chỉnh.

Y. K. C. O.

(Tiếp theo trang 4)

Chỉ điểm cho cảnh sát : xem báo HB còn tên nào chưa đi lính, thì "mét bu" cho CS bắt đi là êm.

CHÊ NHÀ BÁO : Người đời vẫn bảo "nhà báo nói láo ăn tiền", quả đúng không sai, anh nhà báo H.A này lại còn "ngu" nữa, người ta đã hợp kín tất phải có lý do. Và cái lý do đó đã rõ ràng : để bôi C.,, lên mặt nhau, cái mặt mà bị bôi C.,, thì xấu lắm. Vì vậy mà người ta mới muốn "cầm ngoại thủy không ai được biết". Thế mà anh cứ xía vô nghề lôm, vừa bẩn mặt vừa mất công viết, lại còn làm người ta mất công, người ta "cầm cửa", có phải là "ngu" không ?

thuế kiểm ước. Cái thời gian ủy quyền đất dầy kể trên đã hết từ thời kỳ tám đề nào rồi, nên các Tổng Trưởng Kinh tài bây giờ không thể căn cứ vào sự ủy quyền đó, mà tự mình ký nghị định tăng thuế kiểm ước.

— Chiều ngày 25-10-99, Thượng Viện họp, chủ đề thuế kiểm ước tới bởi, và quyết định kiện lên Tối Cao Pháp Viện, để yêu cầu giải thích xem nghị định 1569 tăng thuế kiểm ước hợp hiến hay vi hiến. Cụ Chủ Tịch TV đã ký đơn kiện ngày 5-11-1969.

Trước cái phản ứng ngùn ngụt dâng lên của dân chúng đối với thuế kiểm ước, có những dân bêu và nghị sĩ đã định biểu tình tới Tối Cao Pháp Viện yêu cầu xử gấp, để sớm giải quyết số phận của nghị định tăng thuế.

Ngày 19-11, TCPV xử lần đầu tiên. Tuyên án hoãn 2 tuần theo lời đề nghị của luật sư bênh vực cho hành pháp.

Ngày 28-11, TCPV xử lần thứ nhì. Thượng Viện không cử đại diện ra "hầu tòa", vì cho rằng chỉ yêu cầu giải thích xem nghị định 1569 vi hiến hay hợp hiến, chứ không có kiện tụng, không có bên nguyên bên bị gì cả. Luật sư của hành pháp yêu cầu xử khuyết tịch, và cả tụng hạ viện "can đảm" hơn TV. Và cho rằng ông Chủ Tịch TV không có quyền đứng đơn kiện TCPV lại tuyên án hoãn đến ngày 9-12.

Ngày 9-12, TCPV xử lần thứ 3. TV vẫn không chịu cử đại diện đi "hầu tòa" vì giữ vững quan điểm chỉ yêu cầu TCPV phán quyết về tính cách hợp pháp và hợp hiến của nghị định 1569, chứ không kiện tụng gì cả. Luật sư hành pháp lại yêu cầu xử khuyết tịch, và vẫn khen Hạ Viện can đảm hơn TV (theo những người hiểu chuyện, thì trò này hơi rề rề !). TCPV lại tuyên án đình thêm ba ngày nữa.

Ngày 11-12, Tổng Thống tiếp ông Chủ Tịch Tối Cao Pháp Viện tại dinh Độc Lập.

Ngày 15-12, TCPV xử lần thứ Tư. Vẫn chỉ có luật sư hành pháp bênh vực cho thân chủ, và vẫn đòi xử khuyết tịch. TV vẫn không cử "xuất đình", người bình dân gọi là "hầu tòa".

Sau gần 6g nghị án, mãi đến 9g30 tới 12-12, TCPV mới tuyên án. Lần này không hoãn nữa, mà là một bản án "hòa giải" rất tài tình.

Phần chính của bản án như vậy.

BỜI CÁC LỄ ẤY

— Bác bỏ các khúc biện của Bộ Kinh Tế và Bộ Tài Chánh về vấn đề khuyết tịch nguyên đơn, tư cách khởi tố, sang tụng và vi phạm nguyên tắc phân quyền.

— Ghi nhận rằng Thượng nghị Viện không còn giữ trình cầu nguyên thủy trong đơn khởi tố ngày 5-11-69.

— Tuyên phán đơn này được xem như không có theo hiện trạng hồ sơ.

Ô, Việt Tấn Xã, là cơ quan thông tấn của nhà Nước, với có truyền thống thông tin rất mau lẹ thấy cái án không có khoản nào nói rằng nghị định tăng thuế kiểm ước 1569 vi hiến, thì rất lấy làm mừng. Với suy đoán rằng nghị định đó hợp hiến, bèn chạy một cái tựa to tướng, và loan tin rằng : TCPV đã tuyên bố nghị định 1569 tăng thuế kiểm ước hợp hiến !

Sự thật, đọc bản án trên, phải hiểu rằng TCPV chỉ mới coi rằng Thượng Viện vi không còn giữ nguyên trình cầu lúc đầu theo đơn ngày 5-11 nữa nên không xử về nội dung vấn đề, chứ không phải coi rằng nghị định 1569 hợp hiến và TV thua kiện.

Muốn hiểu tại sao TCPV xử như vậy, thì cần phải đọc phần "chiếu chỉ" của bản án, phần này giải thích lý do đưa đến quyết định của tòa.

Phần "Chiếu Chỉ", này, mãi hai ngày hôm sau mới được công bố. Theo đó, TCPV xác nhận nghị định 1569 tăng thuế kiểm ước phi pháp vì không có căn bản pháp lý. (Nguyên văn : "nghị định số 1569 của liên bộ Kinh tế Tài Chánh, căn cứ vào một điều luật hết hiệu lực là bất hợp pháp, vì không có căn bản pháp lý") mặc dầu xác nhận như vậy, TCPV vẫn không tuyên án rằng nghị định 1569 phi pháp theo lời yêu cầu của TV, và TCPV cho rằng sau đơn nguyên thủy ngày 5-11

TV còn gửi thêm nhiều văn kiện minh xác nữa, mà TCPV thấy những điều minh xác này khác với yêu cầu trong đơn lúc đầu, nhất là thấy Thượng Viện đã không đồng ý với HV làm luật bỏ nghị định 1569, nên có thể hiểu rằng Thượng Viện không còn giữ nguyên ý định ban đầu coi nghị định 1569 vi hiến và phi pháp, nên TCPV đã không xử về nội dung. Vì coi như yêu cầu lúc đầu của TV không còn nữa.

Thái độ đó, giống thí dụ sau : Có anh chồng bắt được vợ đi ngủ với Phi Luật Tân tại một khách sạn. Bèn làm đơn xin ly dị. Trong khi vụ kiện còn đang kéo dài, thì người vợ mò về nhà, anh chồng chẳng những không đuổi vợ đi, cho vào nhà và hình như 2 người còn âu yếm với nhau nữa. Tòa biết được, bèn xử rằng : người vợ đi ngủ với Phi Luật Tân tại Khách sạn như vậy là phi pháp vì không có căn bản pháp lý. Nhưng khi vợ trở về, người

chồng chẳng những không đánh đuổi đi, mà còn âu yếm, như vậy, coi như ý định xin ly dị trong đơn kiện lúc đầu không còn nữa.

Tất cả cái tình tủy, cái hay của lần xử vụ thuế kiểm ước là ở chỗ đó. Ở chỗ xử, mà không xử. Nên tuy nghị định

1569 tăng thuế bị TCPV coi là phi pháp nhưng nó vẫn còn và dân vẫn tiếp tục hoan hỉ đóng thuế.

Cái khả năng "hòa giải" của TCPV qua mấy phán quyết trước đây, và nhất là lần này đã giúp cho quốc gia hay nói khác đi là hành pháp, tránh một thế kẹt kinh khủng. Vì nghị định 1569 của liên Bộ Kinh tài rõ ràng phi pháp. (Chỉ có Tổng Trưởng tư pháp Lê văn Thu quả quyết là hợp hiến pháp thôi) nếu TCPV xử rằng nó hợp hiến, như Việt tấn xã xử, thì chẳng hóa ra khả năng về luật pháp của TCPV cũng chỉ giỏi bằng VTX thôi.

Nhưng nếu TCPV xử rằng nó vi hiến, phi pháp như yêu cầu lúc đầu của TV, thì người dân sẽ đòi lại tiền thuế phải đóng thêm từ 24-10 đến nay Thuế kiểm ước thuộc loại thuế gián thu căn cứ vào đầu để trả lại tiền thuế ? Ví dụ làm sao biết được một chủ xe đã mua từ 24-10 đến nay bao nhiêu lít

xăng mà trả lại tiền ?

Như đã trình bày, bản án của TCPV ngày 12-12 tuy đã xử, nhưng coi như chưa xử. Bây giờ, nếu TV chán rồi, thì thôi hoặc nếu TV vẫn giữ ý định ban đầu, muốn TCPV phán quyết về tính cách hợp pháp và hợp hiến của nghị định 1569, thì phải làm đơn khác, và TCPV sẽ xử lại từ đầu. Lần này, có thể chắc chắn là TCPV sẽ ra phán quyết rằng nghị định 1569 phi pháp. Nhưng trước khi TCPV xử như vậy, thì Quốc hội đã làm một đạo luật khác quy định thuế xuất thuế kiểm ước, hay cho luật hết giá trị 20/61, thì đầu vẫn vào đây cả lập pháp lẫn hành pháp và tư pháp cùng vui vẻ cả.

Thằng dân cũng vui vẻ tiếp tục đóng thuế kiểm ước, cóc có thằng nào đòi lại được tiền thuế phi pháp hết.

TƯ PHÁP BỘI TINH

Sau khi liên bộ Kinh Tài tự ý tăng thuế kiểm ước, NS và DB chống lại kịch liệt. Không phải là chống thuế, mà chống lại việc tăng thuế kiểm ước, vì việc làm này phi pháp (TCPV cũng xác nhận nghị định 1569 phi pháp). Nhưng hồi đó, bản tin VTX, cơ quan thông tấn nhà nước, trong bài tường thuật một phiên họp hạ viện, đã kéo tựa : « các dân biểu chống lại biện pháp tăng thu giảm chi.

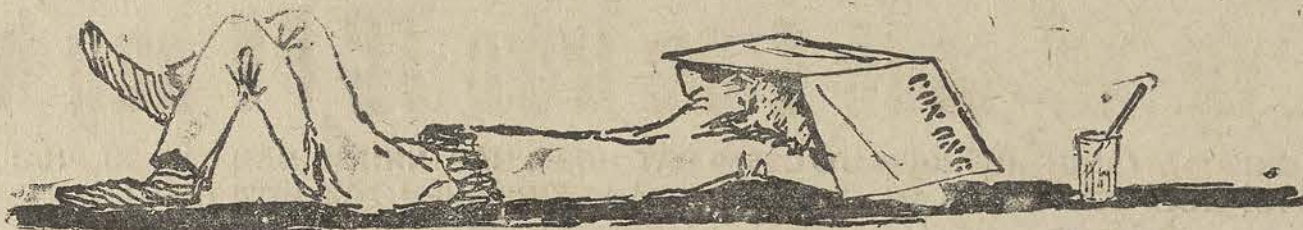
Có thằng chó nào ngu ngốc chống lại biện pháp tăng thu giảm chi đâu, nhưng một khi là cơ quan thông tấn nhà nước, thì có "quyền xuyên tạc" như vậy. Mà cóc có anh nào dám hỏi thăm cả.

Bây giờ trong bản án ngày 12-12, trong phần "chiếu chỉ" TCPV đã nói rõ "nghị định 1569 Phi pháp". Nhưng cơ quan thông tấn VTX cứ tình bơ chạy tựa và loan : TCPV tuyên bố nghị định 1569 hợp hiến !

Nhà nước tăng thuế phi pháp VTX là một cơ quan nhà nước. Nhà nước bênh nhà nước, là điều tốt. Cần phải xuyên tạc sự thật để bênh nhà nước; lại càng can trường.

Nhà nước nên gán cho VTX cái tư pháp bội tinh, màu gì cũng được.

cá kê dê ngông

VẤN ĐỀ THÔNG TIN TUYÊN TRUYỀN QUỐC NGOẠI

Lần này, chúng tôi muốn đề nghị với Nhà Nước một vấn đề thật xây dựng. Tờ báo của chúng tôi, từ trước tới nay, đã bị thiên hạ cho là phá hoại quá nhiều. Chúng tôi không muốn cải chính. Vì chúng tôi nghĩ rằng, đây là một tờ tuần báo, làm việc với một tốc độ rất nhanh, thông thả, nên những điều, những ý mà chúng tôi viết ra, trong bảy ngày đã như nằm chặt ở trong đầu óc rồi. Nên những vô đoán và ngộ nhận, chúng tôi đành phải coi đó là những chính kiến của những kẻ không cùng một phương châm và đường lối.

Tôi đi vào đề thông tin quốc ngoại. Chuyện của ông Đại sứ Vĩnh Thọ đã được **Bộ Ngoại Giao** họp báo, đã thông, và nhất là nhắc nhở báo chí không nên khai thác. Ông Ngoại Lâm còn cho rằng, đây chỉ là một đòn mao giáo của Cộng Sản, lợi dụng một tờ báo thiên tả của Nhật, bôi bấn các lãnh tụ ngoại giao. Thì chúng ta cũng đành phải tin như vậy. Nhưng cũng nên hỏi lại là từ trước tới nay, đã lợi dụng được tờ báo nào thiên hữu ở ngoại quốc, bởi báo được một lãnh tụ ngoại giao của CS hay chưa? Nếu chưa có, thì chúng ta cũng nên đặt vấn đề phê và tự phê, rằng thì là "cái gọi là" thông tin tuyên truyền quốc ngoại của chúng ta quá yếu, chưa có thể gọi là địch thủ của Cộng Sản.

Tại sao như vậy?... Chỉ vì Nhà Nước của chúng ta, coi việc xuất ngoại là một đặc ân chỉ dành để ban cho những người quyền cao chức trọng và cùng một bề phái. Sự lựa chọn đã không đặt nặng vấn đề khả năng chuyên môn. Tôi lấy thí dụ như kỳ công du Đại Hân và Trung Hoa Dân Quốc vừa rồi của người đứng đầu cả nước. Mới đầu, cho phép đi hai ông chuyên viên điện ảnh. Tất nhiên một ông lớn diện ảnh sẽ chiếm một chỗ, còn dư lại một chỗ mới để cho ông chuyên viên cầm máy quay phim. Rồi thấy rằng như vậy là chưa được khắt khe, nên bỏ bớt đi một người. Đáng lẽ thì cái ông lớn diện ảnh kia, nên ở nhà cho được việc chính phủ. Nhưng ở cái xã hội Giao Chỉ, chuyện đó không thể xảy ra. Anh chuyên viên cầm máy quay phim được chỉ thị "em ơi, em ở lại nhà". Ông lớn diện ảnh làm nhiệm vụ thân hình. Kết quả là có cái phải ughê của ông, vì nghề của ông chỉ là quát tháo và dạy khôn thiên hạ, nên mấy ngàn thước phim, lúc mang về tới phòng rửa phim, chẳng thấy ông Tổng Thống nước nào cả, mà chỉ thấy một đoàn quân da đen đánh nhau với Mọi Phi châu trong bóng tối.

Chỉ một chuyện xuất ngoại ngắn ngủi, âm mưu cũng đã xảy ra như trên, thì tất nhiên việc cử những cán bộ ra quốc ngoại, làm một công việc lâu dài, sẽ xảy ra những vụ đánh đấm và tranh tài kinh khủng. Trước khi đánh đấm với CS, đã phải đánh đấm với người trong nhà. Như vậy, kẻ thắng trận, lúc xách và li lên tàu bay, sẽ biểu diễn một bộ mặt vênh vác khó thương. Ra được tới nước ngoài để làm việc, đã có thể coi như là thắng một trận. Mà kẻ thắng trận, phải hưởng chiến lợi phẩm, nghĩa là có quyền ăn chơi, du hí, trả thù đời và trả thù cho dân tộc. Cũng không nên trách những người đó làm gì.

Tài liệu về thông tin tuyên truyền quốc ngoại, quanh đi quẩn lại, chỉ là vài tờ báo gửi từ "mẫu quốc" sang. Những người cán bộ, hay đúng hơn, là những công chức của tòa Đại Sứ, không bao giờ thêm có sáng kiến. Chỉ là những cấp thừa hành hạng bét. Các vấn đề chính trị, các biến chuyển tại nước nhà, gần như mù tịt, làm việc với một tinh thần tặc trách, và nhất là những công tác riêng cho ông bà Đại Sứ và các công tử, tiểu thư, đã được đặt lên hàng đầu, để có thể lấp vùi ba cục chì vào đất, ngồi trên cái ghế ở nước ngoài không bị bật rễ. Với một địch thủ quều quào như vậy CS sẽ tha hồ thao túng, đánh ra những chiêu quỷ khốc thần sầu với một tư thế của kẻ múa gậy vườn hoang.

Trong những năm gần đây, CS đã đặc biệt chú ý tới vấn đề Thông Tin và Cổ động tuyên truyền quốc ngoại. Ngoài những hoạt động tại Paris, hỗ trợ cho hòa đàm đang tiến hành trong một cái thế bất lợi cho nước Giao Chỉ, Cộng Sản Hà Nội cũng như Giải Phóng miền Nam đã đặc biệt chú ý tới các phong trào phản chiến đang sôi động dữ dội trên toàn thế giới, nhất là tại Hoa Kỳ.

Trên đất Hoa kỳ, CS đã hoạt động gần như có tính cách công khai. Về phim ảnh, phim "Inside North Việt Nam" Felix Greene March 1968, chiếu tại các rạp, đã trắng trợn tuyên truyền cho Hà Nội. Những bích chương được bày bán tự do như một ấn phẩm. Sách, báo của Hà Nội được lưu hành trên đất Mỹ và hiện nay đã thành những đường lối và mục đích cho hoạt động của các sinh viên và Thanh niên nước Cộng Hòa.

Song song với việc tuyên truyền bằng phim ảnh, ấn phẩm, sách báo, CS đã treo cờ ở ngay Đài Kỷ Niệm Chiến sĩ Thủy Quân Lục Chiến ở Hoa Thịnh Đốn. Rồi lên lời và khai thác những phong trào phản chiến, đòi hỏi hòa bình. Triệt để lợi dụng vấn đề kỳ thị gây cảm hờn trong giới Mỹ da đen, hay vấn đề lập quốc của người Mỹ Do Thái. CS đã nghiên cứu từng đối tượng của tất cả từng lớp dân chúng Mỹ, như sự ngây thơ và ồn ào của giai cấp trung lưu sự biều biết rất nông cạn về thời cuộc, nhất là những diễn biến chính trường Giao Chỉ của một số trí thức, sự trốn tránh trách nhiệm quân dịch, ngây hèn của giới trẻ... rồi từ đó, ở mỗi giới, mỗi từng lớp, mỗi đối tượng, CS đã dùng những phương pháp cổ động và xáo động từ ôn hòa tới bạo động để gây những xáo trộn không ngừng.

Trong cái xáo trộn ấy, hoạt động của thế giới tự do, với phương tiện eo hẹp và với một đường lối không được nghiên cứu kỹ, chúng ta đã lâm vào cảnh "lưỡng đầu thọ địch". Sự chỉ trích không những ở bên phía CS mà còn ở phía dân chúng mèo. Sự bơ vơ và yếu ớt đối với phong trào phản chiến, nguy hòa, đã làm chúng ta có những phản ứng hoàn toàn cá nhân không có lợi cho chính nghĩa, mà trái lại, còn để cho CS khai thác. Ông đại sứ Cabot Lodge, trong một phiên nhóm tại hòa đàm Ba Lê, đã phàn đối CS xen vào nội tình chính trị tại nước Mèo, và kết tội CS đã gây nên tình trạng xáo trộn hiện nay... Kết quả của lời phàn đối ấy, đã đưa CS thành một địch thủ quá lớn, có thể làm náo loạn cả một đại cường quốc của thế giới tự do. Dù đó chỉ là lời phàn đối riêng của ông

Lodge, nhưng chúng ta cũng phải nhận rằng, chúng ta rất yếu kém về vấn đề thông tin và cổ động tuyên truyền quốc ngoại.

Và cũng chính vì vậy, tiếng nói của chúng ta không được vang vọng trên chính trường quốc tế.

Cần phải đặt vấn đề thông tin, cổ động tuyên truyền quốc ngoại lên hàng quốc sách, để chính thức phổ biến rõ rệt đường lối chính phủ. Đây phải là một chính sách lâu dài. Cần phải lựa chọn những người có khả năng, làm việc với tinh thần cán bộ, có nhiều hăng say và thích thú trong công việc này. Loại bỏ những phần tử bất đắc dĩ và cầu an để tránh những điều bất lợi, rất dễ cho đối phương lợi dụng cơ hội phản tuyên truyền và khai thác.

Tất cả đường lối về tuyên truyền, tất cả mọi quyết định, đều phải có sự tham luận giữa các cán bộ đã hiểu thấu tâm lý quần chúng địa phương, và từng giai cấp. Những điều này cần phải được phổ biến tới từng cán bộ, coi như một tập chỉ nam, hướng dẫn hành động.

Phải tận dụng mọi khả năng của từng người, từng bộ môn, phải chịu chi phí cho những người có chân tài và thiện chí. Những tác phẩm văn nghệ, như phim ảnh, sách báo, Ca kịch cần phải hoạt động liên tục và thường xuyên. Cần phải nghiên cứu về chương trình để cho thích hợp từng địa phương và đa số khán giả, chú trọng nhiều tới việc kêu gọi tình nhớ quê hương, xây dựng và kiến thiết tại quê nhà, và nhất là tuyên truyền một cách khéo léo những đường lối của chính phủ.

Riêng về các quân nhân, công chức, cán bộ, trước khi xuất ngoại, cần phải theo một lớp ngắn hạn, chừng một tháng, học tập thật kỹ về đường lối chính phủ, nắm vững tất cả các vấn đề chính trị, xã hội, tôn giáo, để lúc nào cũng sẵn sàng giải đáp cho kiều bào và người ngoại quốc. Các công chức, cán bộ làm việc tại các tòa Đại Sứ, các sĩ quan liên lạc và tùy viên quân lực, phải có đồng đủ khả năng của một sĩ quan chiến trận chính trị. Cần phải xử dụng các quân nhân, công chức xuất ngoại du học như những cán bộ, cùng đang cộng tác xây dựng việc thông tin, tuyên truyền quốc ngoại.

Tại quốc nội, cơ quan đảm nhiệm việc hoạch định kế hoạch, tham khảo đường lối v.v phải được tổ chức thành một cơ quan duy nhất đặt dưới quyền một bộ, có thể là Bộ Thông Tin hay Bộ Ngoại Giao. Công việc này cần phải được nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nói tóm lại, hơn lúc nào hết, việc thông tin và cổ động tuyên truyền quốc ngoại, phải được cải tổ và được đặt lên hàng đầu trong những công tác cấp thiết để nâng cao tinh thần kiều bào và gây được sự ủng hộ của toàn thể thế giới. Chúng ta thắng thế ở quốc nội, nhưng nếu thua ở quốc ngoại, cuộc chiến đấu của chúng ta sẽ mất dần chính nghĩa, rơi dần vào sự cô lập. Cuộc chiến sẽ còn kéo dài và cuộc sống sẽ vì vậy mà càng ngày càng thêm bi thảm...

CÒ GIAO CHỈ ĐEM XE ĐI ĐÉM... XỨ NGƯỜI..

Ông Cò Dung, Trưởng Ty Cảnh Sát Công Lộ nước ta sắp đi dự Hội Chợ Quốc Tế Kyoto cùng một số Cò con danh tài xe máy dầu để biểu diễn về nghề chạy xe máy dầu ở đây. Số là Hội Nghị trên lấy đề tài là Lưu thông Quốc Tế. Ai bảo làm phú lít chỉ đường, bắt phạt xe chạy trái đường không được xuất ngoại hách như ai.

Nghe nói ông Cò Dung của Giao Chỉ ta sẽ được đặc biệt chiếu cố ở hội nghị trên, được coi như một tân khách đặc biệt. Vì chỉ có ông Cò Dung của ta mới này ra cái sáng kiến thân sâu là bắt dân chúng chạy xe hai bánh trừ xe Vespa, Lambretta khi chờ dân ông ngồi sau không được quyền ngồi đằng hoàng mà phải vắt cả hai giò sang một bên như dân bà. Ông viện lẽ bắt dân ngồi ẻo là như vậy để ngăn ngừa nạn cướp giật. Thành ra chỉ có vài trăm thẳng lưu manh, du đảng sống với nghề cướp giật xác tay của dân bà ở đô thành Sài Gòn mà cả triệu thẳng lương thiện khác không được chờ nhau bằng xe hai bánh đằng hoàng.

Kể từ ngày Ông Cò ra lệnh cho dân ngồi khếp giò lại, dân chúng Sài Gòn đã phản đối nhiều, báo chí cũng nhiều lần lên tiếng đề nghị bỏ đi cái lệnh tai hại này nhưng ông Cò nhà ta vẫn mặc kệ. Ông Cò ngồi xe díp vững như ngồi trên lưng voi, ông Cò có vất vả chờ ai trên xe hai bánh đâu mà ông Cò sợ..

Nhưng xe hai bánh của Nhật là một loại xe rất dễ lái cho người được chờ đằng sau. Người ngồi sau xe hai bánh Nhật khi ngồi đằng hoàng, được kẹp hai đùi vào nệm xe, còn có nhiều díp may để té vớ mặt, gãy răng. Khi ra lệnh bắt dân ngồi theo kiểu ngồi hiện nay, Ông Cò đã chỉ nghĩ đến chuyện làm sao cho nạn cướp giật xuống thang dễ khỏi bị cấp trên sát sà bông, cho là.. không chịu tích cực đuổi bắt bọn cướp giật. Ông Cò đã không lý gì tới sinh mạng của số đông dân chúng nghèo tiền phải chờ nhau bằng xe hai bánh. Điều đáng buồn là tuy dân chúng rầm rập tuân lệnh không tuân bị phạt vớ mặt, có khi còn bị chửi tới tấp mặt mũi ở giữa đường nữa nhưng nạn cướp giật ở đô thành vẫn không vì thế mà xuống thang.

Rất mong khi xuất ngoại về kỳ này, sau châu áchơi ở xứ người, ông Cò bỏ cái luật hại dân đi cho dân chạy xe hai bánh nhờ. Còn không thì khi cho các Cò con biểu diễn chạy xe máy dầu ở Nhật bản, mong ông Cò biểu diễn chờ đôi thẳng ngồi sau vắt chéo chân cho quốc tế lác mắt.

CHỦI CHA THẲNG NÀO KỲ THỊ

Tổng trưởng Xã Hội Trần Nguyên Phiêu đang được đề cao là..anh hùng về kỳ thị. Mới đây, Tổng Phiêu tuyên bố về nạn con lai ở Giao Chỉ là : có con lai công tốt cho nòi giống. Máu Giao chỉ yếu quá rồi, bigiờ cần có máu Mèo, máu Phi, máu Đại Hàn tiếp sức..!

Không cần phải được Bác Sĩ Tổng Trưởng khuyến

nửa đùa nửa thật

GÃ THÂM

Kịch, trong thời gian mấy năm vừa qua, chị em ta đã vì đồng đô la, đem thân đi phục vụ ngoại nhân về mặt sinh lý quá đông. Chị em ta đã đẻ ra một đồng con lai. Và, vấn đề cần đặt ra là phải có chương trình kế hoạch lớn nuôi dưỡng, giáo dục cho đám con lai đó thành người đàng hoàng. Để chúng sống lang bang, đói khát, mai sau chúng chỉ làm loạn nước chứ béo bở gì, !!

Kể cũng hay, nhờ Tổng Phiêu, các chị em me Mèo, me Phi, me Đại Hàn ta từ lâu vẫn bị gọi là... diêm, nay bỗng trở thành những liệt nữ có công với giống nòi. Làm cho nòi giống đang yếu sùu bỗng khỏe lên, dương danh với quốc tế, chị em ta không phải là liệt nữ thì còn là hạng gì nữa !

Trong lúc có nhiều anh vẫn vỗ ngực tự hào là... con rồng, cháu lạc, dân tộc hào hùng có 4.000 năm văn hiến, Tổng Phiêu đáng kể là tay cao đàm khi dám nói huych toét rằng : máu giao chỉ yếu rồi, cần máu ngoại tộc tăng cường, Giao Chỉ cần có dòng máu mới.. Miền Nam mình có những anh kỳ thị như Ngô Công Đức tất phải có những Trần Nguyên Phiêu để bù lại chứ..

MỘT CON CHÓ

Năm Chó chưa tới nhưng thiên hạ đã sửa soạn cho năm Chó. Thứ nhất là những nhà chuyên môn in lịch, trong số này có vài vụ ông, sư bác ở những chùa chuyên việc in và bán lịch như Tam Tông Miếu hoạt động hăng đi sự cụ hơn ai hết. Thứ đến là những ông chủ báo giầu, giờ này mấy ông đã tít tít lo chuyện in báo Xuân.

Năm Chó chưa đến nhưng đã hứa hẹn một năm nhiều tính chất... chó,

Đặc tài, hoặc nói một cách khác, tài chuyên môn, tài kiếm cơm của chó là... sữa. Sữa là cách phát biểu ngôn ngữ của chó loài người khác loài chó ở chỗ biết uống trà tàu và không sữa loài người chỉ nói. Nhưng với những tên người nói bá láp, nói tầm phào, hoặc nói nhiều, nói to mồm, người ta vẫn gọi là sữa : «Thằng ấy sữa hăng quá ! Làm cái gì mà sữa kỹ thế ?» v.v...

— Những thẳng sữa nhiều không khá được ! Không từ đã nói như thế. Nhìn quanh, ta cảm thấy buồn.. Vì hiện nay, loài người đang có nhiều tên... sữa nhau.

HAI CON CHÓ

Năm Chó sắp đến, những anh thợ viết truyện đang moi móc nghĩ ra, nhớ lại thật nhiều chuyện chó, chuyện có chó đóng vai chính, đề thêm mắm, thêm muối chế tạo thành truyện Ngắn, gọi là Truyện Xuân, đem bán cho các báo ra số Xuân.

Năm ngoài, tức năm nay vậy, tuy là Năm Gà, nhưng

vì Hòa Đàm Ba Lê vừa bắt đầu, thiên hạ đang nói nhiều đến hòa bình, mà hòa bình kể từ ngày ông Pi Cát Sô về con chim cu miệng ngậm cành ô liu theo tích con chim cu của ông Nô Ê trong Kinh Thánh, gửi sang Mốt Cu và được Giải Thưởng Sít Ta Lin, thì không hiểu tại sao, con cu lại được dân thế giới coi như biểu tượng của hòa bình

cho nên trên bìa các báo Xuân Năm Kỷ Dậu, người ta thấy xuất hiện nhiều hình các em thơm như mít ôm con cu

Như trên báo Xuân Gà Sổng, Kim Cương cầm con cu của Chu Tử, trên báo Xuân Chính Luận, em Thăm Thúy Hằng.. (xin lỗi cậu Tony nhen) cầm cu của Đặng văn Sung !

Năm tới, vì là Năm Chó, nếu theo đúng thủ tục báo Xuân Giao Chỉ, ta có thể sẽ thấy những em Kim Loan, Thăm Thúy Hằng, Thanh Nga ôm chó,

Nếu có thấy các em chụp hình chung với chó, ta cũng chẳng nên lấy làm lạ.

Nghề của các em mà !

BA CON CHÓ

Vẫn chưa hết chuyện chó mặc dầu năm chó chưa đến.

Tổng Thống ta phang ra một câu nhắc đến... chó :

— Chó sữa mặc chó, đoàn lữ hành cứ đi... Bởi vì chỉ có một con chó, hai con chó, ba con chó mà đoàn lữ hành của ta là 17 triệu dân miền Nam chúng ta chưa đập nó là vì nó mới sửa thôi chó chưa cắn ai hết. Nhưng nếu nó sửa mãi rồi ngày nào bu lại cắn chân mình thì thế nào cũng phải có ngày phải đập nó, mà nhiệm vụ của ta là phải đập chết mấy con chó đó.

Năm xưa, nhờ «thơ» Trần Thanh Hiệp làm thơ tự do có câu : «một cửa sổ, hai cửa sổ, ba cửa sổ» bị cả làng kêu ầm lên là khó ngữ và bắt chước thơ của Thầy Eluard hay Thầy Prévert gì đó người Phú Lăng Sa...

Một con chó...

Hai con chó

Ba con chó.

Nghe có vẻ thơ tự do tả chân lắm dĩ chứ ?

Hạ Viện ta cho là Tổng Thống nói đến... họ, bèn phản ứng loạn cào cào. Châu Châu—Sau đó, Tham Vụ Báo Chí Phủ TT bèn làm một phát minh xác, đại ý : TT chỉ nói có ba con chó thôi, có nói tất cả... là chó đâu...

Mà sửa dữ thế !

Cứ kể ra, tuy chưa bị gọi là chó nhưng vài kẻ ngồi cùng bàn với mình bị gọi là chó, cũng đau chứ !

Ông gọi nó là chó, tôi chơi mí nó, tôi là ký rì ? kẻ cũng nặng. Nhưng cứ xét những việc làm chó như ăn cắp tượng Châm, buôn lịch ở trường ăn tiền sửa xe ô tô, dùng công xa chờ gái lãnh lương quốc gia thờ cha CS của những kẻ ở đó, thì... có bị gọi là chó cũng đáng.

THẲNG «NHỎ» LÀM HẠ THẲNG «LỚN»

Ở đâu cũng thế thời nào cũng thế, đã là con cháu của Cự thủy tổ Adam, thẳng «lớn» với thẳng «nhỏ» tuy hai mà một, tuy một mà hai, đi đến đâu cũng có nhau. sống chết cũng có nhau.

Thông thường, hề thẳng «nhỏ» biết khôn ngoan xông xáo, biết chịu đựng dẻo dai, dù có bị kim kẹp day nghiền vẫn cứng đầu cứng cổ tiến thoái nhích nhàng. thì thẳng «lớn» có phận nhờ, tâm thần sẽ sáng khoái như bay bổng lên chín tầng mây xanh. Ngược lại, nếu thẳng «nhỏ» uơu hèn, vừa mới chui vô hang hùm đã nhúc nhúc sỏ mũi nòn thốc nòn tháo, tất nhiên thẳng lớn sẽ mặt mày ủ rũ, tứ chi bại hoại, thân thể bằng hoàng chỉ có nước nằm vật ra mà thở rốc, chẳng dám ngó ngang ai !

Cho nên ở đời có nhiều thẳng «lớn» chỉ nhờ có thẳng «nhỏ» tài ba mà được no cơm ấm cật, lắm khi chẳng cần học hành giới giang đồ đạt gì vẫn được lên xe xuống ngựa đình huỳnh. Và cũng lại có nhiều thẳng «nhỏ» bất hạnh làm cho thẳng «lớn» bị vạ lây, hạnh phúc tan vỡ, gia đình ly tán tiền mất tật mang suốt đời ôm một mặc cảm tự ti, luôn luôn phải soi gương để nhìn lên đầu, lên trán xem có cái gì khác lạ ? Lại có nhiều thẳng «nhỏ» tài ần vụng nhưng cũng khéo chùi mép, lọt vô cửa nào xong lại rút lui êm ro không để lại một vết tích gì, nhờ vậy mà thẳng «lớn» được thơ thối hân hoan quất ngựa truy phong. dù có bị lỗi ra đến cửa công cũng vẫn sẵn sàng gấn cổ lên cái :

— Thử coi có phải mặt này hay chăng ?

Nhưng đâu phải bất cứ thẳng «nhỏ» nào cũng biết chùi mép như thẳng nào ? Tỉ dụ như trong câu chuyện sau đây :

Ở xứ Hoa Anh đào, có một nàng tên là GIĂNG HÁ bỗng dưng bề một cái trống đến năm vật trước cửa nhà ông «LỚN» nọ mà than khóc bù lu bù loa :

— Ôi trời cao đất dày ôi ! thẳng nhỏ của ông Lớn này đã bỏ quên cái trống ở bụng tôi mà không chịu tới các về nề ới bà con có bác gì !

Khóc lóc chán rồi, à Giăng Há lại mò tới ông Cò ăn vạ. Dĩ nhiên ông Cò phải cho mời ông «Lớn» tới hỏi thăm xem có phải thẳng nhỏ của ông đã dức ra cái chuông, ý mà quên, cái trống đó không ?

Kể từ giờ phút này, ông lớn thình lình mắc bệnh sài lác. Cái gì cũng lác. À Giăng Há tru tréo : Hồi đó ông là Hoàng thân quốc thích gì đó mà ! Mỗi lần đến nhà tôi, ông đều có giắt thẳng nhỏ đi theo mà !

Ông Lớn lác lia lia. À Giăng Há lại lại nhai.

Ý Đạo đó, tôi đâu có biết ông là ông «Lớn». Tôi chỉ biết nghe theo những lời hứa hẹn của ông !

Đường xa chớ ngại Ngõ, Lào

Trăm điều nàng cứ trông vào một ta !

Cho nên tôi mới để thẳng nhỏ của ông đi lại nhà tôi chơi, rồi đến khi nó bỏ quên cái trống chật nhà chật cửa, ông cũng chẳng thêm sai người tới lấy về, thì làm sao tôi sống cho nòi, nê trời !

À Giăng Há làm độ xục xị, lau nước mắt nước mũi chán chê rồi lại kể tiếp :

— Người ta đánh trống bỏ dùi, dùi này ông vác dùi đi bỏ trống lại, ông đi đâu mất biệt. Mãi đến hôm vừa rồi,

ma đưa lối quỷ đưa đường cho ông hiện lên trên Ti Vi, tôi mới tìm được ông.., hu... hu..

Ông Lớn lại sài lác. Cuối cùng ông rí tai ông Cò :

Tôi khỏi cần thế, nhưng đã có ông thần Khoa Học chứng minh dùm cái trống đó không phải do thẳng nhỏ của tôi bỏ quên. Tôi biết nó hư hẳn tính nghịch lắm nên tôi đã phải nhờ ông thầy «trời» nó lại và cho nó miễn dịch từ khuya rồi ! Chả tin ông coi giấy tờ đây, tôi nói có sách méch có chứng cứ đâu phải chuyện đùa !

Và quả thật ông «Lớn» đã trình cho ông Cò coi chứng minh thư của một ông Bác sĩ cấp cho thẳng «nhỏ» để nó được miễn dịch vô hạn định.

Tuy nhiên, đến cái thúng kia cũng còn chắt úp được miệng voi, huống chi là tờ giấy miễn dịch nhỏ xíu, đâu có to bằng cái thúng ?

Chớ uên thiên hạ tò mò đã xúm lại đua nhau gõ cái trống của à Giăng Há kêu thùng thùng nào động khắp bốn phương trời, Mà những kẻ gõ mạnh tay hơn hết, khổ thay lại là loài Quý Đồ, tiếng trống vọng qua biển Thái Bình làm cho ông Ngoại cũng phải ỉnh tai nhức óc, ăn mất ngon ngủ mất yên. Ông đành phải gạt lệ quăng sợi lát sỏ khôn thiên thẳng lên kéo cổ ông Lớn về để «có điều gì không nên không phải, anh em trong nhà đóng cửa bảo nhau».

Trên đường phản hồi cố quốc, ông Lớn chẳng còn biết trách ai, đành trút tất cả cảm hờn lên đầu thẳng nhỏ :

— Chung quy chỉ tại mày ! Rõ thật là đồ khôn nhò đại chợ !

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

DU-THẦN-CHI

XIN ĐƯỢC GIẢI THÍCH

Cái khoảng đất trống trước tòa Đô Sảnh đã được cho thuê giữ xe bốn bánh. Giá hơi... kiem ước. Nghĩa là mỗi giờ 20 đồng bạc. Bốc lột vừa vừa thôi chứ. Vấn đề không đặt ra ở đó mà đặt ra ở hai bên đường Nguyễn Huệ (trước rạp Rex và sau rạp Eden). Tháng trước, mép đường sát công viên đầy bằng cấm đậu. Lấy cớ cản trở lưu thông. Nay giờ bằng cấm đậu đi, cho nhà thầu thu tiền đậu thì không cản trở lưu thông nữa! Thế là cái gì?

Hai bên đường trong của đại lộ Lê Lợi, công lộ gần bằng « cho phép đậu xe ». Nay, nhà thầu cứ ngang xuong thu tiền đậu. Vậy nên giờ cái chữ P trên nền bằng tím đi. Để coi nó kỳ lắm. Nhà nước cho phép đậu nhưng nhà thầu... cấm đậu miễn phí. Chẳng lẽ mất tiền mà vẫn phải mang ơn ông công lộ?

Thôi thì, nếu coi dân đi xe bốn bánh đáng bị bóc lột, cứ việc bóc lột đi. Song một giờ ban ngày 20 tí, ban đêm 40 tí e rằng bóc lột đến... khổ dân đó. Dân đi xe bốn bánh đâu phải bằng nào cũng đồng bạc. Nhờ các ông một tí.

NHÀ ĐÈN PHÚ NHUẬN

Đều cảng nhất là nhà đèn Phú Nhuận. Luôn luôn chúng nó chơi cái trò... lười biếng. Đi thu tiền đèn, không có chủ nhà ở nhà, nó vớt cái giấy xanh, hẹn ngày mai trở lại thu tiền. Chủ nhà bận việc, gọi tiền cho người làm, chờ nó đến nhận, nó không thèm đến. Chưa đến lần hai, gọi cái giấy vàng bảo đến nhà đèn mà nộp tiền, chúng nó đã tổng cái thư bảo đảm dọa cúp điện!

Trưởng chỉ bọn Tây nhà đèn hết thời mới phục vụ khách hàng kiểu cụ ly đó. Ai ngờ Ta nhà đèn còn tệ hơn. Hễ bị cúp điện bất ngờ, gọi giấy hỏi xem cúp đến chừng nào, chuyên môn tụi nhà đèn Phú Nhuận gác máy, gọi hoài không được. Các anh Ta nhà đèn ở sở đèn đóm đường Thái Lập Thành Gia Định hôn vừa vừa chứ. Kêu người ta cúp, người ta mần anh Hồ Tấn Phát thì đừng có trách.

LẠI HÀM OAN

Kính gửi bác Du Thần Chi,
Thưa bác,

Chúng cháu là Vũ Quang Minh, Tôn Thất Khắc Thiên, Lê Đức Thắng, Lý Thành Công, học sinh đệ nhất Lê Quý Đôn Saigon. Tụi nó, đi học tư thêm về, chúng cháu đứng ở trước đường Saint Exupéry nói chuyện chơi, lúc đó khoảng 9 giờ 30 tối, chúng cháu bên bị bắt lỗi về quận III với tụi... tụ tập trong bóng tối! Chúng cháu phải nằm chung với bọn ăn cắp, cướp giật một đêm ở phòng tạm giữ, dù chúng cháu đã xuất trình thẻ học sinh, biên lai học phí.

Sáng sau, ba má chúng cháu đến quận III, xuất trình biên lai đồng hồ của chúng cháu. Chúng cháu được trả tự do vì không có tội gì cả trừ cái tội ông cảnh sát Nã o Đen ở gần nhà bạn cháu là Vũ Quang Minh không ra gì gia đình bạn cháu nên đã bắt cả bọn cháu về bắt. Tưởng thế là có dịp vào... bắt. Nào ngờ, hôm sau đọc các nhật báo, chúng cháu thấy đăng tên chúng cháu với tội cướp giật! Danh dự chúng cháu tiêu tan. Đến trường, bạn bè chúng cháu chế nhạo thật tủi hổ.

Thưa bác, có tội tại sao không bị đưa ra tòa mà lại được trả tự do? Mà đã được trả tự do, tại sao cảnh sát quận III còn cho tin thông tin viên để làm nhục chúng cháu?

DU THẦN CHI đáp: Đó là một việc làm vừa khôi hài vừa bị thâm của các quan cảnh sát trực ở phòng tạm giữ. Cứ tạm ghi tội vào sổ. Và ông thông tin viên cứ chép nguyên tội vạ. Khỏi kể đã tự tử vì việc làm của các quan cảnh sát và các đảng thông tin viên chuyên chép tin ở các quận cảnh sát. Các cháu đừng nên buồn. Nhờ bị oan các cháu sẽ thương những người hàm oan. Và có dịp hiểu rõ « chân tài » và « lương tâm » của các quan cảnh sát trực đêm ở quận III nếu có buồn là buồn rằng mình hết ra ứng cử. Đối thủ của các cháu sẽ bảo các cháu có thành tích... cướp giật. Nhưng đừng lo, khối thằng ăn cắp đã đặc cử ăn cắp thật lực chứ không phải bị mang tiếng cướp giật như các cháu.

BƠM CHIM VÀ BƠM VÍ

Hạnh Phúc Xã của ông bà nào đó đang tiếp tục quảng cáo cho cái sự bơm chim và bơm ví. Về bơm chim quả thật Hạnh Phúc Xã đã nhọc mọt phụ nữ Việt Nam. Họ ba hoa rằng muốn bảo tồn hạnh phúc, ông phải bơm cho chim của ông nó « bự và cứng ngắc suốt ngày » như Cậu Chó. Mẹ kiếp, phụ nữ Việt Nam chỉ yêu chồng vì chồng « bự và cứng ngắc suốt ngày » thôi sao? Du Thần Chi đề nghị Hội Bảo Vệ Nhân Phẩm Phụ Nữ nên tốc vẩy quạt vào mặt cái bọn Hạnh Phúc Xã đi.

Hỡi các vị chủ báo,

Gã thâm đã van nài quý vị đừng để trái tim của mình nhuộm sơn ba toong của lũ lưu manh. Nay Du này van nài thêm một phát. Quý vị không nghe, Du này sẽ... mặc xác quý vị. Đây, cứ quảng cáo bơm chim mãi, ham tiền « bự và cứng ngắc suốt ngày » mãi, chú nhiệm đã vỡ nợ!

BÍ ĐỀ TÀI

Thường mỗi tuần, Du thần Chi phải viết sáu trang bài cho đủ phú đề. Kỳ này, thằng chủ nhiệm Minh Vô bảo:

— Tao lạy mày, đừng có phản ứng gì cả.
Du này câu:

— Phản ứng cái gì?
— Cái đó.
— Cái đó là cái gì?
— Thằng Hím ấy.

A, thằng Hím và bức tranh của nó. Minh Vô tiếp:
— Mày viết chuyện tâm phào, vớ vẩn đi. Nhạt như nước ốc cũng được.

Sướng không. Viết nhạt như nước ốc khó thấy mẹ. Thế là bí. Và mới viết được ba mẩu lếu đã cạn đề tài.

LỊCH SỬ MỘT BỨC TRANH BÀN.

Thứ bảy, toà soạn Con Ong hội họp. Một thằng nói:

— Cái nhà ông Ngô Công Đức lại dỏ mưng cũ tuyên bố nhảm quá. Số này nên đặt vấn đề với ông ta đi. Ông ấy ra báo chủ trương một « quan tranh đấu cho xã hội mới » mà chả mới tí nào. Cũ mèm kiểu Nguyễn Phong Tân à!

Thằng cu Hím bỏ về. Thứ ba nó mang bức họa mới phác chỉ đem tới.

— Được không?
Đề Húc Càn hỏi:

— Mày vẽ dỏ ẹc, mặt mũi nó không giống nó.
Cu Hím cười:

— Tại ông chỉ có thể « Kiến thức của tôi chỉ có thế ».
— Vậy mày để ba chữ tắt vô lưng nó đi.

— Nó kiện bỏ mẹ.
— Như vậy không ai hiểu gì cả.

Một thằng xía vô:

— Vẽ thêm cọng rau muống vào đít con mụ đàn bà là độc giả biết nó là ai.

Một thằng nữa góp ý kiến:

— Dưới mông sết báo của nó có câu: « Cơ quan tranh đấu cho xã hội mới ». Vay cho ba chữ Xã Hội Mới là đầy đủ ý nghĩa.

Thợ vẽ cứ thế mà vẽ thêm. Số nó xui, bức họa bị chê là bẩn là có ý nhục mạ đồng bào miền Nam, là xỏ khối Xã Hội Mới Hạ Viện. Kết quả: Con Ong bị đánh tới tấp mặt mũi. Anh em trong làng đánh cũng chẳng sao. Cái tức là bị đánh hội. Mấy anh đảng phái nhào ra tuyên ngôn, kiến nghị. Theo luật giang hồ, những thằng đánh hội là những thằng hèn. Và những thằng hèn sẽ phải trả giá cao nếu như hòn đá hận thù trong tay chúng không chịu ném xuống ao.

ĐÔNG Y TÂY Y ĐÁNH VÀ ĐÀM

Trận chiến Tây Y — Đông Y chưa có hồi kết cuộc. Vì Tây Y ra quân, Đông Y rút. Tây Y đầu vô miệng, Đông Y im lặng. Mã Xái tiên sinh một mình một

ngựa đi gõ cửa nhà hai ông Khoa và Phó Khoa trường Dược, đều bị hai ông này sai tỷ nữ đuổi đi không tiếp. Mã Xái tiên sinh mới vung tay ấn khuyên nhủ sinh viên Y khoa đừng làm ồn. Chả hiểu Mã Xái tiên sinh có đóng tuồng « mission impossible » không?

Trong khi đó, tướng Blanc Bec bị Phan Lê Huệ Nguyễn Thị Hai giáng cho bốn trùy hoa mắt trong cuộc Tây Y biểu dương hội thảo ở trường Dược.

Song chả có thằng nhà báo nào tới vì bọn nhà báo chê Blanc Bec đã cho chúng nó lỡ tàu một vụ. Thằng Thanh Chiêu là nạn nhân vụ này. Báo nhà báo đến họp báo. Phút chót lại nói: hử. Mẹ kiếp, Dược sĩ Đoàn chứ là cái chó gì mà quan trọng vậy. Báo chí ủng hộ là ủng hộ sinh viên y, dược, nha khoa chứ không phải ủng hộ những anh « tu bip » ma đầu, những anh « la bô » bóc lột... xỉ líp đồng bào dân.

TRÒ CHƠI CỦA TRÍ NHỚ

« Tuổi nhỏ với Duyên Anh, với cái thế giới hồn nhiên, sáng láng, nhấp nhô, tình quai của Duyên Anh, chính là hiện tượng thích thú sáng khoái nhất của cái trò chơi tuyệt vời của văn chương... »

... Không có trò chơi nào của văn chương tuyệt vời bằng trò chơi của trí nhớ. Trí nhớ của Duyên Anh có một trăm ngàn ngăn ngăn đựng sáng láng, một nghìn ngăn đựng tươi hồng. Trước thằng Vũ, thằng Côn, sau thằng Côn, thằng Vũ bằng ngòi bút viết về những tháng năm đẹp nhất của một đời người phong phú và linh động của văn chương tuổi nhỏ hiện nay, trò chơi tuyệt vời của Duyên Anh vẫn còn tiếp tục... »

Trên đây là những giọng trích bài tựa của Mai Thảo ở cuốn tiểu thuyết Thằng Côn của Duyên Anh. Nếu bạn đọc đã bằng lòng Cầu Mơ tháng trước, bạn sẽ bằng lòng Thằng Côn hơn. Hãy tham dự trò chơi tuyệt vời của trí nhớ với bọn thằng Côn. Bạn sẽ nhớ lại từng bóng râm của lịch sử. « Khi hậu, thời tiết, mưa nắng, gió tới từ phía tả như mưa bay từ phía hữu, không khí, rung động, giọng sông, ngọn cỏ, khuôn mặt của buổi sáng, cảnh tượng của buổi chiều, đến cả những sự việc của xã hội và thế giới người lớn như đời vờ, cách mạng, đói kém, mất mùa, chân phù lình Tàu và hươu lè Nhật, hết thấy đều được nhìn, sống, nhận thức, phán đoán, tiếp thu bằng những khối óc lên tám, bằng những trái tim lên mười. Qua cái lăng kính luân lý, đạo đức phơi phơi hồn nhiên, trong vắt và đôn hậu nhất của tuổi thơ »

Nhà văn Mai Thảo đã viết như thế. Bạn đọc khắp 4 vùng chiến thuật phải vô cho bằng được THẮNG CÔN của DUYÊN ANH phát hành ngày 25-12-1969. Mua quà tặng bạn bè, anh em và người yêu trong mùa Giáng sinh, không còn gì ý nghĩa hơn là chọn THẮNG CÔN. Riêng ở Saigon, từ 9 giờ 30 sáng 25-12, tại quán số 75 lầu 1 Crystal Palace, cuộc triển lãm các tác phẩm đã xuất bản của Duyên Anh và trong dịp phát hành cuốn tiểu thuyết thứ 20 Duyên Anh sẽ ký 80 cuốn THẮNG CÔN bản đặc biệt ngay tại chỗ.

Bạn đọc thích sách đẹp, bản đặc biệt không để giả bán, xin tới sớm kéo hết bản đặc biệt lại đào cha bởi ông Duyên Anh như hôm phát hành Cầu Mơ thì tội nghiệp nó lắm!

CHIA BUỒN

Vừa ra được số 2 MUỐI SÀI GÒN đã bị tịch thu vì anh chàng kép lùn THANH CHIÊU đã giẫm đứng lên mở chiến dịch « ĐÒI NỢ CHO LÍNH » CON ONG thành thật chia buồn cùng anh em bạn biên tập MUỐI SÀI GÒN và nhất là THANH CHIÊU NHỮ-VĂN-UY.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon

Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH